

J. A. WHITE

HISTÒRIES DENIT

Estrella Polar

J. A. WHITE

HISTÒRIES DE NIT

Traducció:
Alexandre Gombau
i Arnau

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Nightbooks*

© J. A. White, 2018

© de la traducció: Alexandre Gombau i Arnau, 2021

© Edicions 62, S. A. Estrella Polar, 2021

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2021

ISBN: 978-84-1389-048-7

Dipòsit legal: B. 13.601-2021

Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDIX

LA PLANTA EQUIVOCADA	11
LA VEU DE LA PORTA	21
ALLÒ DINS LA MOTXILLA	29
EL GOS PERDUT	34
UNA CAMBRA DE SINISTRES MERAVELLES	39
L'ALTRE PRESONER	49
LA CAMBRA BOIROSA	59
EL SENYOR BOTÉS	70
LA NENA QUE EMPAITAVA UNICORNS	75
PRECIOSA FOSCOR	83
LA FIGURA DEL MIRALL	90
EL QUE CREIX SENSE LLUM	97
PENJARELLES	113
AQUELLES OMBRES AMB DENTS	129
EL PATI DE JOCS	139
LA HISTÒRIA DE LA YASMIN	149
EL BLOQUEIG DE L'ESCRITOR	161
L'INGREDIENT QUE FALTA	169
MENTIDES PERILLOSES	181

LA MATAFARRUGA	187
UN PARELL D'ULLS VERMELLS	197
PROBLEMES I SOLUCIONS	207
EL LLIT DE DALT	216
L'ALTRE COSTAT	231
LA HISTÒRIA DE LA NATACHA	243
LA TIA GRIS	253
MÀGIA INESPERADA	267
EL REGAL	277
AGRAÏMENTS	281

I

LA PLANTA EQUIVOCADA

Tan bon punt la família es va haver adormit, l'Alex es va penjar la motxilla a l'espatlla, es va esquitllar fora de l'apartament i va tancar la porta principal a poquet a poquet, sense fer soroll. El corredor de la vuitena planta semblava més trist que mai sense la llum del sol entrant per les finestres. L'Alex es va aturar damunt l'estora, resistint-se a l'impuls de tornar al calentó i còmode llit.

«Si no ho fas —va pensar—, demà encara seràs el mateix Alex Mosher de sempre».

«El raret».

«El mamarratxo».

«El moniato».

«És això el que vols?».

—No —va mussitar.

Abans que se li acudís canviar de parer, l'Alex va enfiar cap a l'ascensor del fons del corredor.

De dia, retalls de la vida dels veïns es filtraven a través de les fines portes: converses ofegades, xivarri de televisors, el fill de la senyora Garcia practicant amb el violí. A aquestes hores de la nit, però, al corredor pràcticament no se sentia res. Els únics sorolls eren el d'un fluorescent llardós que brunzia com una vespa empenyada i el frec apagat de la motxilla, com si el contingut intentés escapar del seu destí.

«Em sap greu —va pensar, aclaparat per una onada de

culpabilitat—. Tant de bo no ho hagués de fer. Però és millor així».

Va arribar a l'ascensor i va prémer el botó de BAIXAR al tauler esquerdat. Molt més avall, els vells engranatges van trencar el silenci amb tot de grinyols. L'Alex va fer una ganyota de contrarietat i es va girar amb l'esperança que l'enrenou no despertés cap veí. Les escales haurien estat una alternativa més silenciosa, però volia arribar on es dirigia al més aviat possible per no tenir temps de repensar-se la seva decisió.

Ding!

Les portes de l'ascensor es van obrir amb brusquedat i un escarrinx llastimós. Miralls bruts folraven les parets.

L'Alex hi va entrar i va prémer el botó SOT.

El soterrani era el seu racó preferit de tot el bloc de pisos. Era un espai estrany, inquietant i abarrotat de coses, amb sostres alts i piles de trastos abandonats per antics inquilins, una mena de cementiri d'objectes descartats. Tot i això, el més sorprenent era la caldera, un monstre de ferro, construït més de seixanta anys enrere. L'Alex l'anomenava la Vella Fumejant.

Era el lloc on anava aquesta nit.

Les portes de l'ascensor es van tancar, i la caixa va començar a baixar a poc a poc i entre batzegades. L'Alex va picar amb el peu impacientment. Tot i que duia la motxilla més lleugera que de costum, semblava retenir-lo com una àncora.

«Em sentiré millor quan hagin desaparegut —pensava—. Tu llença'ls a les flames i ves-te'n. Ni tan sols et quedis a veure com es cremen».

Naturalment, l'Alex podria haver llençat el contingut de la motxilla pel conducte de les escombraries i desen-

tendre-se'n, però això semblava una crueltat. Cremar-ho a la Vella Fumejant semblava més honorable, com cremar en una pira un guerrer caigut. A l'Alex li feia l'efecte que els devia una bona mort, si més no. Al cap i a la fi, els havia creat ell.

L'ascensor es va aturar. Les portes van lliscar.

L'Alex va decantar el cap amb desconcert.

En comptes del soterrani, un corredor desconegut s'allargava davant seu. Va consultar el tauler digital a la paret de l'ascensor: 4. «Deu estar espatllat», va deduir, burxant el botó SOT amb l'índex. L'ascensor no es va moure.

Ell va sospirar, frustrat.

«Pel que es veu, hauré de baixar per les escales finalment», va pensar.

Va sortir de l'ascensor i va tirar cap a les escales. La quarta planta tenia la mateixa distribució bàsica que la vuitena, però era clarament més fosca. L'Alex va alçar la vista cap als fluorescents preguntant-se si alguns no devien estar fosos, però semblava que funcionaven. No obstant això, per alguna estranya raó, no feien la llum que corresponia, com si la foscor d'aquest corredor en concret fos més difícil de penetrar de l'habitual.

«Només són imaginacions teves —es va dir a si mateix, fent cas omís de la sensació de por que li baixava per l'espina—. Simplement és que els fluorescents són vells o que...».

Va sentir veus.

Procedien de l'apartament del fons del corredor. Al principi va pensar que tan sols era la gent que vivia allà. En acostar-s'hi, però, va percebre una música misteriosa de fons i es va adonar que les veus eren de personatges

d'una pel·lícula. Se li va formar un gran somriure en reconèixer el diàleg.

«És *La nit dels morts vivents!*», va endevinar.

L'Alex havia vist per primer cop la pel·lícula amb quatre anys. Figurava que havia d'estar dormint, però els sorolls estranys que venien de la sala li havien picat la curiositat i havia sortit del llit sigil·losament per investigar. La mama i el papa estaven arraulits al sofà, compartint un bol de crispetes. L'Alex es va amagar rere la butaca de braços del papa i va clavar la vista al televisor.

Mai a la vida no havia estat tan espantat (o emocionat).

Quan els pares es van adonar que tenien un visitant inoportú, ja era massa tard. L'Alex s'havia enamorat. En menys d'un mes, els trenets de Thomas la Locomotora havien quedat relegats a un contenidor del soterrani, substituïts per monstres de joguina, ullals de plàstic i un fantasma de peluix que es deia Ensurt. Va desmuntar els camions de bombers i les naus espacials de Lego, i va fer servir les peces per construir una casa encantada. A la biblioteca, l'Alex s'entestava a demanar en préstec únicament llibres il·lustrats amb etiquetes de Halloween al llom, malgrat que fossin al juny.

La nit dels morts vivents l'havia introduït al món de les coses esgarrifoses i per aquest motiu ocupava un lloc especial al seu cor. Ara, en sentir-la, un desig irresistible de mirar altra vegada la pel·lícula va entelar qualsevol altre pensament. L'Alex es va acostar a la porta de l'apartament 4E, amb el soroll de l'electricitat estàtica de la banda sonora atrapant-lo com l'ham d'una canya de pescar, i hi va prémer l'orella. Era una de les primeres escenes de la pel·lícula, just abans que la Barbara i el seu germà fossin atacats per un zombi al cementiri.

«Pràcticament no m'he perdut res», va recordar l'Alex, engrescat. De moment, havia oblidat del tot la motxilla i la raó per sortir de casa aquella nit. L'únic que tenia al cap era la pel·lícula. Es desesperava per veure-la. Si hagués pensat amb claredat, s'hauria adonat que allò no tenia cap ni peus. Al cap i a la fi, podia mirar *La nit dels morts vivents* quan li vingués de gust a l'iPad (segurament era preferible que no pas trucar a la porta d'uns desconeguts en plena nit). Per desgràcia, l'Alex no pensava amb claredat. Els seus ulls verds, de costum tan atents i curiosos rere les ulleres, se li havien tornat inusitadament inexpressius, i tenia la boca oberta com si estigués bocabadat, cosa que li donava una aparença colpidorament semblant a la d'aquells zombis de la pel·lícula.

Va trucar a la porta amb tres cops ràpids. Una dona va obrir gairebé a l'instant, com si hagués estat esperant la seva arribada.

—Vaja, guaita això —va deixar anar, fitant-lo—. Una visita!

La dona s'acostava als trenta anys, de pell fosca i baixeta, i cabells en punxa. Vestia tota de negre i duia molt de maquillatge, sobretot al voltant dels ulls.

—Em sap greu —va dir l'Alex, amb la ment feta un embolic. «Què hi faig, aquí?»—. No sé per què he trucat. És que he sentit...

—Què has sentit? —va preguntar la desconeguda, inclinant-se amb expressió frisoa—. Au, digues.

—La pel·li.

La dona va somriure. Les seves dents, separades i diminutes, li donaven l'aspecte d'un d'aquells singulars peixos que rondaven a les profunditats del mar.

—Una «pelli»? —va demanar, amb sincera curiositat—. Això és nou. Quina?

L'Alex es va mirar la desconeguda, estranyat. Encara podia sentir el televisor ressonant al darrere de la dona (ara el zombi picava a la finestra del cotxe de la Barbara), i aquesta senyora feia veure que no sentia res.

—No la coneix? —li va preguntar ell.

—Per què l'hauria de conèixer? La pel·li és per a tu, no pas per a mi. —Va obrir una mica més la porta—. La vols veure? —va preguntar—. M'hi jugo el que vulguis que és una de les teves preferides!

Un llampec de por va tallar la boira de l'enteniment de l'Alex.

«Som en plena nit iestic conversant amb una completa desconeguda com si fos la cosa més normal del món —va raonar—. Però què em passa?».

Va recular una passa amb la intenció de marxar corrents, però aleshores va percebre una oloreta meravellosa dins l'apartament.

Pastís de carbassa acabat de sortir del forn. El seu preferit.

Va ensumar les exquisides aromes de la nou moscada i la canyella, i tots els seus temors es van esfumar a l'instant.

«Aquesta dona no representa cap perill —va pensar—. Tan sols és una senyora agradable a la qual li agraden les pellis de terror, com a mi!».

—La pel·li és *La nit dels morts vivents* —va explicar l'Alex—. Del 1968. Dirigida per George Romero.

—Ah —va fer la dona—. Que interessant. I l'he encertat, doncs? És una de les teves preferides?

—De les deu principals. Just entre *Deixa'm entrar* i *The*

Ring. —L'Alex va arronsar les espatlles, com disculpant-se—. M'agraden les de por.

—Sembla que ets dels meus, tu —va comentar la dona, somrient i ensenyant les dents—. Quina coincidència... Tot just em disposava a relaxar-me i a mirar la pel·li, quan he pensat: «L'únic que falta és algú amb qui compartir-ho, algú que la sàpiga apreciar realment», i aquí et tinc!

Va obrir del tot la porta d'entrada per deixar que l'Alex veiés un sofà d'aspecte confortable i una tauleta amb una pila de galetes de civada i pastís de carbassa. Al davant d'aquest acollidor quadre, un televisor enorme donava imatges en blanc i negre que ell es delia per veure: la Barbara fent tentines cap a la granja, on quedaria atrapada durant la resta de la pel·lícula amb tot de zombis assetjant-la. L'Alex va fer un pas cap endavant, captivat.

—Bé, no et quedis aquí com un estaquirot —va etzi-bar-li la dona—. Passa.

Fins i tot més tard, quan l'Alex va comprendre que s'havia trobat sota l'influx d'un poderós embruix, se'n va fer creus que hagués entrat a l'apartament de manera tan dòcil. En aquell moment va ser com si el seu cos no fos seu, sinó el d'una papallona atreta cap als llums pampalluguejants del televisor.

Va creuar el rebedor. La porta es va tancar suaument darrere seu.

—Ja et tinc —va remugar la dona entre dents.

Li va envoltar la cintura amb una mà freda i va ser com si totes les forces abandonessin el cos de l'Alex. El nen es va enfonsar als coixins d'un sofà, sense poder pràcticament mantenir els ulls oberts.

La desconeguda va seure a la butaca del davant. El somriure li havia marxat dels llavis.

—Com et dius? —va demanar.

—Alexander. Alex.

—O l'un o l'altre.

—Alex —va dir ell.

Mirava al voltant amb perplexitat. El televisor havia desaparegut, com també la tauleta i el pastís de carbassa.

—On és el televisor? —va preguntar.

—No n'hi ha hagut mai cap.

—No —va insistir ell—. Jo l'he vist.

—Aquest pis fa el que pot per fer-t'hi entrar. De diferent manera, segons de qui es tracta. Una pel·lícula sobta una mica. Normalment és algun tipus de menjar, el que els atreu. La canalla sempre pensa amb l'estómac, saps?

—Jo he ensumat un pastís de carbassa.

—Ho veus?

Cada cop a l'Alex li resultava més difícil concentrar-se. La sala s'inclinava endavant i endarrere, com quan puges al vaixell pirata d'un parc d'atraccions. Se sentia marejat.

—Me'n vull anar a casa —va dir.

—Evidentment això no passarà, Alex.

Es va girar al sofà, amb moviments increïblement lents, amb l'esperança d'escapar a correu cap a la porta. Però la porta s'havia volatilitzat. Al lloc on era no hi havia res més que una paret buida.

—On és la porta? —va demanar, mig grogui.

—No hi és —va respondre la dona—. No et preocupis. Ja no et caldrà.

—Però això no pot ser —va replicar l'Alex—. Les portes no... no poden...

—Encara no ho has entès? —va dir ella, somrient amb orgull—. Soc una bruixa! Com les de les rondalles. —Es

va tocar el front amb una ungla—. I tu, ratolinet, has caigut al meu parany.

L'Alex va intentar posar-se dret, però les cames li feien figa i es va desplomar a terra. Llavors el va cobrir una onada de foscor.